

σχέση με τους παππούδες είναι ένας ισχυρός δεσμός αγάπης στη ζωή του παιδιού. Αποτελεί σημαντική προϋπόθεση για την ομαλή εξέλιξη της προσωπικότητάς του, προσφέροντάς του τη δυνατότητα μιας «επιπλέον αγάπης» που διέπεται από τη σοφία, την ενθάρρυνση, την κατεύθυνση, την ασφάλεια, τη συναισθηματική επαφή με το παρελθόν.

Είναι ένα δεύτερο, άλλο είδος αγάπης που δεν χαρακτηρίζεται από προϋποθέσεις και που θεμελιώνει κομμάτια της αυτοεκτίμησης του παιδιού.

Οι γονείς, λόγω της αυξημένης ενασχόλησής τους με το μέγιστο των παιδιών και της φθοράς και της κούρασης που βιώνουν με την παράλληλη εργασία τους, λειτουργούν αναπόφευκτα ως σύμβολα των «πρέπει», των κανόνων, της επιτακτικότητας να λειτουργούν όλα με πρόγραμμα ώστε η καθημερινότητα να κυλά πιο ανώδυνα.

Οι παππούδες, από την άλλη, έχουν το πλεονέκτημα να μην είναι οι άχαροι διαχειριστές της καθημερινότητας του παιδιού (διάβασμα, φαγητό, μπάνιο, οριοθέτηση συμπεριφοράς κ.λπ.) και προσφέρουν στο παιδί έναν συμβολικό χώρο ελευθερίας και αποδοχής, που ενισχύει το γενικότερο αίσθημα ικανοποίησης που

αντλεί από τη ζωή του.

Στην εποχή της κρίσης ο ρόλος των παππούδων έχει γίνει «ιερός», διότι πολλοί γονείς βασίζονται σε εκείνους για τη φύλαξη των παιδιών τους προκειμένου να διαχειριστούν το άγχος της επιβίωσης. Οι παππούδες αντισταθμίζουν τις πολλαπλές απώλειες που ανακύπτουν, παρέχοντας άπλετη υποστήριξη στις λειτουργίες της οικογένειας.

Η παροχή ενός προτύπου σχέσης στον συναισθηματικό κόσμο του παιδιού είναι κεντρική. Το παιδί χτίζει μέσα του εικόνες και βιώματα αγάπης, αναπαραστάσεις του πώς είναι οι σχέσεις, ώστε να αναπαράγει τις ίδιες στον μέλλον ως ενήλικος.

Η δυνατή σχέση με τον παππού και τη γιαγιά έχει και θεραπευτικές ιδιότητες. Γεμίζει και προστατεύει το παιδί από τα κενά που βιώνει στη σχέση με τους γονείς. Ερευνες λ.χ. αποκαλύπτουν ότι η κατάθλιψη της μητέρας επιβαρύνει τον ψυχισμό του παιδιού διότι εκείνη έχει μειωμένη ανταπόκριση στις ανάγκες του, εκφράζει αρνητικά συναισθήματα και κυριαρχείται από μια γενικευμένη μελαγχολία που καθιστά το παιδί πιο ευάλωτο στο να εκδηλώσει κατάθλιψη στη μετέπειτα ζωή του.

Ενας υγιής όμως δεσμός μεταξύ εγγονού και παππού/γιαγιάς δύναται να αντισταθμίσει τις αρνητικές επιπτώσεις, μειώνοντας τις πιθανότητες της κατάθλιψης σε αυτό. ΤΑΝΕΑ 26-2-2015

Από τη Δρ. Μυρσίνη Κωστοπούλου Κλινική Ψυχολόγο-Ψυχοθεραπεύτρια.
[ΤΑ ΝΕΑ](#)

Πηγή: boro.gr